

In het donker van de avond boog de hoge populier krakend naar het fel verlichte tankstation. Diep in de aarde zochten zijn wortels een weg naar boven. De lucht trilde. Alsof er een teken was gegeven, bogen de omringende populieren richting de overkapping boven de pompen. Een merel staakte haar lied, bracht een krijsend alarm uit en vloog weg. De lucht vulde zich met een oorverdovend gebulder. Met wortel en al sleurden de bomen zich uit de grond en ze landden met geweld op het fragiele dak. De platen scheurden knarsend uiteen en stukken beton uit de steunpilaren vielen als grote hagelstenen naar beneden op een verlaten auto. De claxon toeterde luid, totdat een dikke balk de auto volledig verpulverde. Grote stofwolken trokken op uit de aarde. Benzine baande zich een weg over het asfalt. Een hoge populier naast de winkel wierp met een laatste krachtsinspanning zijn brede stam naar voren. Het winkeltje had geen schijn van kans en de laatste muren die nog overeind stonden, stortten in.

Langzaam stierf het gebulder weg. De wortels van de overlevende bomen trokken zich terug naar hun veilige haven onder de grond, dwarrelend stof daalde op aarde neer en de lucht klaarde op. Alleen het schrille geluid van een autoalarm verraadde nog de aanwezigheid van het tankstation, dat diep begraven lag onder het puin en ontwortelde bomen.

Nietsvermoedend startte Nerine de volgende dag haar les aardrijkskunde bij De Wit.

‘Oké, vandaag bespreken we de ravage bij De Werden. Als jullie netjes het nieuws hebben gelezen of gekeken vanochtend zoals ik altijd vraag, weten jullie dat daar een tankstation gesloopt is vannacht. Wie de daders zijn, is nog niet bekend.’

De Wit drukte op play en het tankstation verscheen in beeld. Nerine staarde met grote ogen naar de ravage op het scherm. Naar de bomen die als sloophout over elkaar heen lagen, naar de betonnen brokstukken van wat ooit stevige pilaren moesten zijn geweest en naar de verwoeste winkel.

De verslaggever deed een stap naar voren en keek indringend in de camera. ‘Ik sta op dit moment naast het tankstation bij De Werden. U ziet het, wat een ravage. Hoe kan dit? Die bomen. Met wortel en al uit de grond gerukt. Een lokale valwind? Een onbekend natuurverschijnsel? Vandalen?’ Hij draaide zich naar de gebruikte man naast hem en duwde de microfoon onder zijn neus. ‘Leo, jouw boerderij staat hier slechts driehonderd meter vandaan. Hoe erg was het gisteren? Heb je schade aan je eigen huis door de wind?’

De man keek de verslaggever glazig aan. ‘Welke wind? Ik heb geen wind gehoord. Ik ben om negen uur nog bij de koeien gaan kijken, de dames waren onrustig, weet je. Loeien en loeien dat ze deden, maar niks geen onweer en geen zuchtje wind.’ Leo boog zich naar verslaggever en fluisterde: ‘Een aanslag, zeg ik je. Terroristisch gebeuren, als je het mij vraagt.’

De verslaggever draaide zich weer naar de camera. ‘Politie en brandweer staan voor een raadsel. Geen zuchtje wind, zoals Leo hier heeft verklaard. Een speciaal samengesteld team zoekt op dit moment naar de camerabeelden, maar zoals u kunt zien is er weinig kans dat er nog iets heel onder het puin uit komt. Zodra we meer horen, bent u als eerste op de hoogte. En nu weer terug naar de studio.’

De Wit stapte voor het digibord, de afstandsbediening losjes in een hand. Hij drukte op de uit knop en het beeld sprong op zwart. Nerine schoof ongemakkelijk heen en weer op haar stoel. De woorden van de reporter galmden na in haar hoofd. Geen wind ... Ze schudde haar hoofd. Geroezemoes achter haar. De Wit draaide zich naar de klas. Achteloos tikte hij met de afstandsbediening op zijn hand. Ze wilde dat ze niet weer vooraan was gaan zitten en wendde haar hoofd af. Ze staarde naar haar tafel en luisterde naar de monotone stem van de leraar.

‘Interessante casus. De reporter sprak van een valwind. Kan iemand mij vertellen wat dat is?’

Het geroezemoes verstomde en stilte daalde neer in het klaslokaal. Ze focuste op een grote, diepe kras in het hout

van haar tafel. In gedachten volgde ze de lijn. Ze hield haar adem in. De Wit passeerde haar en ze ontspande.

Achter haar bleef hij stilstaan en sprak tot een van haar klasgenoten: ‘Amber, jij hebt je vinger opgestoken. Vertel de rest maar eens wat we hier vier weken geleden al hebben behandeld.’

Nerine keek achterom naar Amber. Ze zat op de een-na-laatste rij. Haar golvende lokken omsloten haar perfecte hoofd. Een arm vol gekleurde vriendinnenbandjes stak hoog in de lucht.

Amber sprak zelfverzekerd: ‘Een valwind is een koude wind uit een onweerswolk. Die wind heeft dan een enorme snelheid.’ Ze vouwde haar armen over elkaar en glimlachte.

De Wit knikte. ‘Heel goed, Amber.’

Met soepele passen liep hij terug naar het digibord en pakte een stift. Met grootse armbewegingen tekende hij een wolk en drie pijlen naar beneden. Het haar op zijn hoofd danste mee met de beweging. Hij draaide zich weer om naar de klas. ‘Amber heeft het eigenlijk al verklapt. Wat klopt er niet?’

Nerine boog haar hoofd weer naar haar tafel en gleed met haar vinger over het bobbelige hout. Het bleef stil. Ze probeerde tussen haar wimpers door naar het bord te kijken en keek recht in de ogen van De Wit.

‘Nerine, zeg jij het maar.’

Haar hart sloeg een slag over. Langzaam hief ze haar kin omhoog en ze schraapte haar keel. Ze probeerde te slikken, maar haar mond was kurkdroog. Haar stem haperde. Kwam er überhaupt wel geluid uit haar mond? ‘Ik weet het niet. Ik

bedoel ... zulke grote bomen, die laten zich niet zomaar omwaaien. Ze moeten zich verzet hebben.'

Een lachsalvo ontplofte achter haar. Nerine drukte haar lippen zo stijf op elkaar, dat het pijn deed. Een kriebelig druppeltje zweet zakte langzaam van haar slaap naar haar wang. Ze durfde het niet weg te vegen. Meerdere klasgenoten begonnen nu te lachen. Luid en vernederend. Ze slikte opkomende tranen weg.

De Wit wendde zijn blik naar de klas achter haar en wuifde het gelach weg. 'Jongens, even centraal. Het is niet de bedoeling dat we elkaar uitlachen na een fout antwoord, ja. Ook jij, Wouter. Ga eens even rechtop zitten.' Hij keerde zich weer naar Nerine. 'Dat is niet helemaal wat ik bedoel. Je hebt in ieder geval een levendige fantasie. Een valwind komt voor bij onweersbuien, maar er was geen onweer gisteren. Het was mooi weer.' Hij liep terug naar het bord en ging verder met zijn verhaal.

Beschaamd kneep Nerine haar lippen op elkaar. Maar ze hadden het mis. Als ze toch eens wisten van de andere wereld waar zij in woonde ...

Ze schrok op van het schelle geluid van de bel, gevolgd door gelach en gegil. Duwend en trekkend renden haar klasgenoten het lokaal uit. Nerine stond op en bukte naar haar tas. Ze stopte het aardrijkskundeboek netjes in een apart vak, pakte haar pen en potlood van haar tafel en deed ze in haar etui. De harde klap op haar rug kwam onverwacht. Lucht werd ruw uit haar longen weggeslagen en ze hapte naar adem.